

A Fővárosi Ítéltábla Ügyvédi Iroda (**felperes jogi képviselője**) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, Ügyvédi Iroda (**alperes jogi képviselője**) által képviselt alperes neve (**alperes címe** alperes ellen, társasági határozat megsemmisítése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2017. március 14. napján kelt 21.P.20.882/2016/4. számú ítélete ellen a felperes részéről 15. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 30.000 (harmincezer) forint + áfa mértékű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2015. november 9. napján **személy1** nevű vadásztársával mint vendégével az alperesi vadászterület részére a vadászkönyvbe beiratkozott. A felperes lövésével egy kisebb szarvascsordában - ún. rudliban - lévő borjút eltalált, azonban a a sérült vadat a választott területen nem lőtték fel. Ezt követően a beírt vadászterületet gépjárművel elhagyták, az út a szomszédos vadászterületre, az ún. földekre vezetett. Itt az elejtett gímszarvas borjút megtalálták, a felperes krotáliával megjelölte, lábait levágta. A helyszínen **személy2** értesítését követően megjelent vadászmeister, aki értesítette az esetről az alperes elnökét. A felperes a vadászat vezetőjénél bejelentette, hogy nagyvadat lőttek és vinni fogják hozzá hivatalos ügyintézés végett.

Az alperes fegyelmi bizottsága 1/2016. FB számú határozatával megállapította, hogy a felperes megszegte a vad védelméről, a vadgazdálkodásról, valamint a vadásatról szóló 1996. évi LV. törvény (továbbiakban: Vtv.) 69. § (1) és (3) bekezdését, 28. § (3) bekezdését, 71. § (1) bekezdés d) és i) pontját, továbbá az alperesi alapszabály II. fejezet 12. pontját, a Házi Szabály I. fejezet 3. pontját, a II. fejezet 4-6. pontját; cselekményei az alperes fegyelmi szabályzatának 3. § (3) bekezdés a) és b) pontjában írt fegyelmi vétségnek minősülnek, ezért a bizottság a fegyelmi szabályzat 4. § (1) bekezdés h) pontjában írt kizárás a vadásztársaság tagjainak sorából fegyelmi büntetéssel sújtotta. A határozat indokolása szerint a felperes a cserkelés pontos útvonalát és idejét nem jegyezte be a beíró könyvbe, azt nem nyomtatott betűvel töltötte ki, a vadászati naplóba nem jegyezte be a vadászvendége gépjárművének rendszámát és a gépjármű tulajdonosának a nevét. A szarvast fényszóró használatával, a napnyugtát követő egy órán túli időpontban ejtette el, továbbá nem csak a vadászati naplóba bejegyzett biztonsági körzetben, hanem a réten is vadászott. A fegyelmi bizottság

nem fogadta el a felperes védekezését, miszerint a szarvast szabályos időben a beírt helyen ejtette el, az csupán sebesülten szaladt a rét alá, ugyanis ennek az állításnak a tanúvallomások ellentmondanak. A felperes száz méterig volt köteles a vad után keresni, eredménytelen keresés után a sebzés tényét és helyét be kellett volna a vadászmesternek vagy a hivatásos vadásznak jelenteni, amely nem történt meg. A tanúk azt állították, hogy a felperes által megjelölt időben a környéken lövés nem történt, 19.15 perckor észlelték a reflektorral történő pásztázást a földeken, majd 19 óra 15 perc és 19 óra 30 perc között **személy2** tanú lövést hallott, amelyről vadászmestert tájékoztatta.

A fegyelmi bizottság határozata ellen a felperes fellebbezéssel élt. Előadta, hogy **személy3** fegyelmi bizottsági tag személyesen érintett az ügyben, ugyanis a tanúként meghallgatott **tanú** az ő vendégeként vett részt a vadászaton, **tanú1** tanú pedig a felesége, mindezt lényeges eljárási hibának tekintette. Állította, hogy a sebzett vadat a vadászatról hazafelé vezető úton lelte, szabályt nem szegett. Lövést a szabályosan beírt körzetben folytatott vadászaton tett, idegen körzetben nem vadászott, veszélyhelyzetet nem idézett elő.

Az alperes közgyűlése a 9/2016/K. (03. 19.) számú határozatával a felperes fellebbezését alaptalannak találta és azt elutasította, 32 igen, 0 nem szavazattal és 1 tartózkodással.

A felperes keresetében az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérte. Előadta, hogy az alperes szabálytalanul és jogellenesen folytatott le vele szemben fegyelmi eljárást; koholt bizonyítékok és részrehajló eljárás alapján hozta meg mindkét fegyelmi szerv a határozatát, megismételte a fegyelmi határozat ellen benyújtott fellebbezésében foglaltakat. Álláspontja szerint **személy3** fegyelmi bizottsági tagot is tanúként kellett volna kihallgatni, mivel a szomszédos vadászterületen vadászott. Az eljárás során keresete indokait a Ptk. 1:3. §-ára, 1:5. §-ára és 3:68. §-ára hivatkozással kiegészítette.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, mivel határozata megfelel a jogszabályoknak, a kiszabott büntetés arányban áll az elkövetett fegyelmi vétséggel.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította és döntött a perköltség viselése tárgyában is. Indokolása szerint a perben nem merült fel adat arra, hogy **tanú1** tanú vezető tisztségviselő lenne az alperesnél, ezért vele szemben a kizárási szabályok nem alkalmazhatók, ugyanis a fegyelmi szabályzat 6. § (2) bekezdése értelmében a fegyelmi bizottsági tagok nem állhatnak sem egymással, sem a vadásztársaság képviselő és ügyintéző szerveinek tagjaival közeli hozzátartozói kapcsolatban. Utalva a Pp. 13. §-ában foglaltakra is arra a következtetésre jutott, hogy a kizárás szabályai akkor lennének irányadók, ha a felperes és a fegyelmi bizottság tagja vagy elnöke között állna fenn hozzátartozói jogviszony, mely nem valósult meg. Kiemelte, hogy a meghallgatott tanú és a fegyelmi bizottság tagja közötti érzelmi vagy rokoni kapcsolat önmagában nem ad lehetőséget a bizottság tagjának az eljárásból való kizárására. Kétség esetén a felperes a fegyelmi szabályzat 8. § (4) bekezdése alapján a fegyelmi eljárás megindításáról szóló értesítés kézhezvételétől számított 72 órán belül kizárási kérelmet terjeszthetett volna elő, ilyen kérelem pedig határidőben előterjesztésre nem került, ezért a bíróság sem vizsgálhatta a felperes ilyen irányú fenntartásait. Az elsőfokú bíróság egyet értett az alperes álláspontjával, miszerint a felperes által állított érzelmi kapcsolat fennállása érdemi kihatással nem volt az eljárás lefolytatására, különös tekintettel arra, hogy a bizottság három tagból állt. A felperes az esettel kapcsolatban a fegyelmi bizottság tagjához kérdést nem intézett, kizáró szabály hiányában pedig lehetőség lett volna a fegyelmi bizottság tagjának meghallgatására, nyilatkozatának jegyzőkönyvi rögzítésére. Alaptalanul állította a felperes, hogy a fegyelmi eljárás során nem biztosították a tisztességes eljárás feltételeit. Az eljárásról készült hangfelvétel tartalmazza a bizottsági tagok által feltett kérdéseket, az arra adott válaszokat, továbbá azt is, hogy a felperes részére a kérdezés jogát biztosították, az általa megjelölt

tanút értesítették, meghallgatták, nyilatkozatát jegyzőkönyvezték. Betegségére tekintettel az első ízben kijelölt tárgyalási időpontot is módosították. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes fegyelmi bizottsága az eljárási szabályokat betartotta, így eljárásjogi hibára hivatkozással a határozat hatályon kívül helyezésére nem volt mód. Az első- és másodfokú fegyelmi szerv a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelte, az egybehangzó előadásokat összevetette az azoktól eltérő előadásokkal, indokát adta, hogy mely tanú vallomását milyen okból fogadta el valószínűnek. Megjelölte továbbá, hogy a felperes mely magatartásával, illetve mulasztásával milyen fegyelmi vétséget valósított meg. Az alperes eljárása, döntése megfelelt a Polgári Törvénykönyv 3:35. §-ában, a 3:36. § (1) bekezdésében és a 3:37. § (1) bekezdésében foglaltaknak. A bíróság sem az eljárást, sem a határozatot és annak tartalmát nem találta jogszabályba ütközőnek, ezért a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatását, kereseti kérelmével egyező döntés meghozatalát kérte. Indokául előadta, hogy **személy3** fegyelmi bizottsági tag a szomszéd vadászterületen vadászott három fős társaság tagjaként, így tőle elfogultságmentes, pártatlan, objektív elbírálás nem volt elvárható. **személy3**nak tanúnak kellett volna lennie az eljárásban és nem láthatta volna el a fegyelmi bizottság tagi feladatait összeférhetetlensége miatt. Szerinte ez olyan súlyos eljárási hiba, amelyre alkalmazható a Ptk. 3:70. §-a. Megítélése szerint az alperesnek az összeférhetetlenséget hivatalból kellett volna észlelnie és nem tisztességes arra hivatkozni, hogy az alapszabály nem tartalmaz e körben részletes szabályokat, illetve hogy a fegyelmi bizottsági tag élettársa nem vezető tisztségviselő. A Ptk. 3:70. § (4) bekezdése értelmében a tisztességes eljárási szabályokkal ellentétes rendelkezés semmis, érvénytelen.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a felperes keresetében és az elsőfokú eljárásban elfogultságra hivatkozott, összeférhetetlenséget nem jelölt meg. Mivel a két fogalom nem azonos, így a felperesnek fellebbezésében - a Pp. 235. § (1) bekezdése szerint - új tényre hivatkoznia már nem volt lehetősége. Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint a fegyelmi szabályzat elfogultságra vonatkozó szabályai nem terjednek ki arra, hogy a fegyelmi tanács tagja és az ügyben meghallgatott tanú közötti érzelmi kapcsolat nem lehet. Akkor volna a fegyelmi tanács tagja elfogult, ha az eljárás alá vont személlyel állna szoros kapcsolatban. A felperesnek az eljárás megindításáról szóló értesítés kézhezvételétől számított 72 órán belül lehetősége lett volna a tanács tagjának személyét kifogásolni, azonban ezt nem tette meg. Iratellenesnek tartotta az alperes fellebbezésben foglalt állítását, miszerint az alperesi szabályzat nem biztosítja a tisztességes eljárásnak megfelelő körülményeket. Kiemelte, hogy a felperes által megvalósított szabálysértések súlyára való tekintettel hozott fegyelmi határozat nem egyetlen fegyelmi bizottsági tag döntésén alapul.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a releváns tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló jogkövetkeztetést vont le. Az ítéletábra a döntés indokaival is egyetért, azt megismételni nem kívánja, a fellebbezésben és az ellenkérelemben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki:

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kifogásolta, hogy a felperes olyan új tényeket adott elő, amelyeket az elsőfokú eljárásban nem hozott fel - kereseti kérelmében meg nem jelölt ok miatt kéri a határozat hatályon kívül helyezését -, így azok a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján nem vehetők figyelembe. Az ítéletábra álláspontja szerint a felperes által használt összeférhetetlenség, elfogultság kifejezések ugyanannak a körülménynek a megjelölésére szolgálnak, így új tény hiányában a Pp.

235. § (1) bekezdése nem alkalmazható, az elsőfokú bíróság ítélete e körben is felülbíráható.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a Ptk. 3:35. §-át és a 3:37. § (1) bekezdését alkalmazva a támadott alperesi határozat jogszabályba, létesítő okiratba és egyéb belső szabályzatába ütközését vizsgálta. Sem jogszabály, sem az alperes belső szabályzatai nem adnak iránymutatást a fegyelmi bizottság összetétele vonatkozásában, továbbá nem tartalmaznak olyan rendelkezést sem, hogy a fegyelmi bizottság tagja nem lehet olyan személy, aki a fegyelmi eljárás tárgyát képező esetnek tanúja volt, illetve akinek az eljárásban közeli hozzátartozója tanúként kerül kihallgatásra.

Az elsőfokú bíróság határozata indokolásában utalt a Polgári perrendtartás 13. §-ára, amely az eljáró bíró kizárása körében ad a bíróságnak útmutatást. E rendelkezéseket [Pp. 13. § (1) bekezdés a) és c) és d) pontja] is szem előtt tartva - annak ellenére, hogy a fegyelmi bizottság összetételére, eljárására a Pp. szabályai nem alkalmazandók - csak abban az esetben kerülhetne kizárásra a fegyelmi bizottság tagja, ha a fegyelmi eljárás alá vont személy a közeli hozzátartozója lenne, vagy ha bizottsági tag tanúkénti kihallgatását rendelték volna el.

személy3 a felperesnek mint a fegyelmi eljárás alá vont személynek nem közeli hozzátartozója, tanúkénti kihallgatását a fegyelmi bizottság nem rendelte el. Az a körülmény, hogy tanúja volt a fegyelmi eljárás tárgyát képező cselekménynek nem jelenti azt, hogy kizárt a jogvita elbírálásából. A Pp. szigorú szabályrendszerénél is szigorúbb szabályokat hiányol a felperes a fegyelmi szabályzatból, azonban e kifogása nem helytálló. Egyébként felperes saját maga is megtehetné volna, hogy indítványozza **személy3** tanúkénti meghallgatását, illetve a fegyelmi szabályzat 8. § (4) bekezdése alapján - a fegyelmi eljárás megindításáról szóló értesítés kézhezvételétől számított 72 órán belül - **személy3** kizárását kezdeményezi. Mindezekre figyelemmel az alperes eljárása során nem szegte meg a jogszabályban, illetve a saját belső szabályzatában foglaltakat, így ezen ok miatt a határozat hatályon kívül helyezése nem volt indokolt.

Az alperes a kizárásra vonatkozó, a tisztességes eljárást biztosító szabályokat meghatározta, így e tekintetben sem volt helytálló az alperes fellebbezése. A felperes tévesen hivatkozott a Ptk. 3:70. § (4) bekezdésére, ugyanis ez a rendelkezés 2017. január 1-jén lépett hatályba, így a 2016-ban folyamatban volt fegyelmi eljárás felülvizsgálatánál nem alkalmazható.

Az alperes határozatát írásba foglalta, indokolással ellátta, az indokolás tartalmazta a kizárás alapjául szolgáló tényeket és bizonyítékokat, továbbá a jogorvoslati lehetőségről való tájékoztatást is, így az megfelel a Ptk. 3:70. § (2) bekezdésében foglaltaknak. A bíróság nem vizsgálhatja, hogy az alperes által megállapított szabályszegéssel valóban arányban áll-e a kiszabott fegyelmi büntetés, azt az alperes szabadon határozza meg, hogy a fegyelmi szabályzatában írt büntetések közül melyiket alkalmazza. Amennyiben a bíróság ebbe beavatkozna, az alperes autonómiáját sértené.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére. A perköltség összegét a Ítéletábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján határozta meg. Az alperes és jogi képviselője között létrejött megállapodásban írt munkadíjat a másodfokú bíróság lényegesen eltúlzottnak találta, tekintettel a jogi képviselő által kifejtett tényleges tevékenységre, ezért azt mérsékelte.

Budapest, 2017. június 20.

Dr. Németh László
a tanács elnöke

. Molnár Ágnes. Merőtey Anikó
előadó bíró

bíró